

A propòsit de la novel·la “L’HOME QUE PERSEGUIA LA VERITAT”**Una casa anomenada La Martinica**

L’Andreu Novell és “L’home que perseguia la veritat”, viu a Sant Feliu de Guíxols des de fa trenta-cinc anys, però si en el seu moment va sortir de Barcelona va ser per treballar de xofer i d’home de confiança d’un pintor que s’havia instal·lat a La Martinica, una torre d’indians als afores de Castell d’Aro.

La Martinica és fictícia, però esdevé el centre neuràlgic de la novel·la i sempre me l’he imaginat dalt del barri del Torrent de la Coma, a peu de bosc. M’agrada la seva sensació de món a part, amb una barreja de cases de pagès i torres d’una certa envergadura. Em va semblar el lloc més adequat per fer que el pintor Eduard Vilamateu es consagrés a la pintura en les seves últimes dècades, encara que no aconseguís alliberar-se de les complicacions familiars ni dels conflictes que li vindrien per part dels masovers que l’esperaven a la finca, una gent força primitiva: “El tal Doro era un home tosc que s’havia criat en un mas dalt de les Gavarres, prop de Sant Mateu del Montnegre, i els pocs que hi tenien tractes pensaven que tan de bo no n’hagués sortit mai.”

Tanmateix, l’Eduard Vilamateu havia comprat la finca l’any 1970 amb tota la il·lusió: “La casa que anaven a visitar era de l’indià Silvestre Llopart i Roig, un paio que s’havia fet ric amb les plantacions de canya de sucre a les Antilles i devia tornar tan enyorat que el 1897 es va construir el seu palauet damunt de Castell d’Aro i li va posar La Martinica –males llengües deien que havia deixat una segona família en aquella illa. Però actualment els seus descendents ja no estaven per aquell estil de grandeses i un nét seu, l’Emili Llopart, bon amic d’en Fèlix Maria, se la volia vendre per salvar l’empresa de derivats del suro. Una joia a preu de ganga, assegurava l’Eduard, exultant.”

A partir de la compra, moltes vides van bategar en aquella casa, i fins i tot un crim ocorregut una fosca nit d’octubre del vuitanta-cinc, que trenta anys després ressorgeix com un insidiós enigma. Quan un dels protagonistes s’hi acostava a investigar-lo, el lloc continua irradiant misteri: “ Va aparcar el cotxe als afores de Castell d’Aro, al peu de la pista de terra, estreta, que s’enfilava cap al casalot. Només va haver de tirar amunt, vorejant una col·lecció de cases i xalets molt heterogènia, fins a topar amb la reixa alta, amb barrots de ferro, que

ja no era de color verd oliva, sinó d'un gris metal·litzat a joc amb la tanca de filferro trenat, força nova, que envoltava la finca. La Martinica existia de debò i dins el pati davanter la vella palmera continuava esvelta, la pintura de les parets semblava recent i hi havia finestres amb senyals de vida, malgrat que a fora es respirava la immobilitat i el silenci dels llocs abandonats.”

Però una vegada aconsegueix penetrar a l'interior, és com si ingressés al món d'abans: “Es va quedar sol al vestíbul, amb un sentiment d'estranyesa que li refredava l'ànima. Se sentia desemparat entre la magnificència de les columnes de marbre rosat i el sòcol de ceràmica verda vitrificada, rematat per una línia de flors morades. Si enlairava la vista, era com si aquell sostre de cúpula amb motius florals li anés a caure al damunt i, per un instant, va recordar que l'Andreu ja li havia dit que aquella casa era com un museu amb el temps detingut.”

És dins i fora d'aquesta casa que l'Andreu Novell intentarà aclarir una mort que encara du clavada com una espina, i als seus noranta anys no s'aturarà fins que la veritat li esclati a les mans, multiplicada, i amb uns efectes inesperats. Mentrestant, diversos indrets de la Vall d'Aro seran l'escenari per recuperar moltes experiències viscudes, amb la possibilitat de ser assimilades per algú de les noves generacions.